

Божана Божић

НА РУБУ ОЛУЈЕ

У валцеру над области муње
Усуд кључе меша. За цену косе беле
У мртвој игри пас муње
Се ломи. Најпре се стубови неба
Створише уходи.

У концертној сали негде у домену наде
Неисказан валцер невин броди.
На силу све у телу брује реке.
Без божје воље, с позлатом зарасле тајне
Стадоше кочије златне на руб олује.

Чак су драгуљи олујна кидања на комаде
Начином на који се журе у теишњи јецај.
Заправо косе беле нове тајне браде.

Зацело тела напрежу сапи муње
Не као мамузе о сапи витконога Белца.
Не као грцај у облаку наде.
Заправо кочије златне на рубу олује.

(фeбpуap 1977)

*

О М О Р И К А

Мир иглица покретаних само створом живим
Нестапљуком каквим сунце не расприш
(Већ ко листак хрasta; по шуморма иним).

Стамена светлост и безболни предах —
Ноћни вир што обара јарбол те не врши
Пловидбе, и скитаче не води кроз морски дах.

Ту у природи умаклој бриди
Сунце весеље разболи; а ноћи прши
Подлегле боли спутају где победни иглица дах.

Крик што низ ноћ се спушта
Чаролијом уплашен, у прсима смели,
Ту где су рубини
У тмини занети, мало стварни.
Каква складност тамо се сли
Бића! Међу избама, чисте
Само још пастира висине.
Крик што низ ноћ се спушта
У којој се губи, докле mine.

(Август 1977)

*

НЕМИРНЕ РУКЕ

Др Томи Јовановићу

У повод незнађе да претворе,
Видре.
И горде,
Хриди да сломе.

Само што не проговоре.

Окове ломе
Из небосклона да спусте орловз,
И оне више питоме.
Мишића ткиво ломе.

О бајци некој говоре.

Тамо где се и сове колебају,
И стена где тоне,
За попор слутњу одагнају
ОНЕ.
И пролећне где су
Ал кретње лење,
Затрепере ОНЕ.

И дође васкрсење.

И тамо где се магле вуку
Безнају раде, јесење,
У огањ искру претворе.

Драге, само што не прозборе.

*Мишића хриди како да сложе
И припитоме неспремне,
И „Неверне Томе“,
Снују.*

*И плене
Мамурне и умоболне,
За радост неспрегне,
И оне без сувишне боре.*

*Олује да стишају,
Кују.*

*И вазда
(Није ли варка,
Да ли се не чини,
Нису ли чини)
Зборе.*

8. мај 1975.